

Abstrakt

Táto práca sa zaoberá témou konfliktu medzi USA a Iránom ohľadom iránskeho jadrového programu a možnosti jeho vyriešenia vyjednaním obojstranne prijateľnej finálnej dohody. Cieľom tejto práce je analyzovať, či medzi USA a Iránom existuje zóna možnej zhody o jadrovej otázke; a ak áno, aký rámeč možných dohôd do nej spadá. Aby bolo možné určiť, či zóna možnej zhody existuje, práca využíva metódu analýzy vyjednávania, ktorá určuje jednotlivé prvky analýzy ako základné záujmy strán, ich alternatívy k dojednanej dohode, prekážky dohody a návrh podoby dohody. Po vložení prvkov do grafickej štruktúry zobrazujúcej jednania, analýza zisťuje, že zóna možnej zhody medzi USA a Iránom o iránskom jadrovom programe existuje a finálna dohoda je možná. Avšak, prítomnosť veľkých potenciálnych prekážok dohody, ako sú silní domáci oponenti dohody na oboch stranách, komplikuje proces vyjednávania. Výsledky analýzy ukazujú, že prekonať prekážky a dosiahnuť obojstranne prijateľné riešenie je možné, ak obe strany znížia dôraz na svoju maximalistickú vyjednávaciu pozíciu, a namiesto toho sa zamerajú na svoje základné záujmy. Aby finálna dohoda vyhovela základným záujmom oboch strán, aktéri musia hľadať kompromisy v rámci jednotlivých bodov dohody, predovšetkým týkajúce sa technológie a transparentnosti jadrového programu, a podpísať dohodu, ktorá bude akceptovaná aj v domácom prostredí oboch strán.